WIE HEEFT EEN BOON VOOR MIJN ZOON?

Een kluchtig blijspel in drie bedrijven

door

BENNY BRAEM

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Tel: 03 366 44 00
bestellen@toneelfonds.be
www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WIE HEEFT EEN BOON VOOR MIJN ZOON?** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **BENNY BRAEM** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2018/0220/008
ISBN 978-90-385-14895

© 2018 Toneelfonds J. Janssens/Benny Braem
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij
TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen
Telefoon 03 366 44 00
Website: www.toneelfonds.be
Email: rechten@toneelfonds.be
IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!
Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:
Aankoop van minimaal 8 tekstboekjes bij de uitgever.
Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.
Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.
U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):
1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet in NEDERLAND worden aangevraagd bij**:** I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten,
De Friese Poort 106 – 1823 BT Alkmaar
Telefoon (072) 5112135 – website www.ibva.nl email info@ibva.nl.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen

PERSONAGES

(4 dames – 4 heren)

SYBILLE: Vijftiger. Een volgelinge van ‘Hyacinth ‘Bouquet’. Ze doet alles voor de schone schijn. Hoe ze overkomt en wat de anderen over haar denken is het belangrijkste. Roddels zijn haar drijfveer.

JOHN: Vijftiger. Zeer flegmatiek. Laat zijn vrouw in de waan dat zij alles regelt en dat hij zeer onderdanig is. Maar in feite gaat hij zijn eigen gang en neemt het niet zo nauw met de huwelijkse trouw.

ADRIAEN: Zevenentwintig. Joviale nerd met bescheiden homotrekjes. Hij is redelijk onhandig maar dat maakt hem juist sympathiek.

MARGO: Midden dertig. Goede vriendin van Sybille, die ze door en door kent. Vrouw met vele gezichten. Wulpse buurvrouw voor Adriaen. Onderdanige echtgenoot van André.

ANDRE: Man van Margo. Midden dertig. Echte macho, maar met een manie voor treinen en speelgoedtreintjes.

DOROTHY: Dertig. Knappe verschijning, minnares van John.

CISKA: Verdient bij als callgirl, midden twintig. Ze heeft al een en ander meegemaakt en panikeert niet zo vlug. Ze is rechtuit en heeft het hart op de juiste plaats.

HENRI: Broer van John. Heeft lange tijd in de gevangenis gezeten. Hij is het zwarte schaap van de familie.

DECOR

De scène toont een zitkamer met een driezit en twee aparte zetels. Er is een deur naar de hal (links), gang slaapkamers (midden) en keuken (rechts). Een barmeubel staat achter één van de aparte zetels. Het geheel mag klasse uitstralen.

KORTE INHOUD

Sybille en John vormen naar de buitenwereld toe het ideale paar. Dertig jaar gelukkig getrouwd, prachtig huis, twee chique auto's, goedbetaalde job, zoon met universitair diploma, welgestelde belangrijke vrienden. Voor Sybille is dit alles de norm van succes die zij ten koste van alles wil houden. Adriaen, hun zoon van zevenentwintig, woont nog thuis. Dit stuit Sybille tegen de borst. Het feit dat hij nog nooit een meisje heeft meegebracht, doet bij haar een alarmbel rinkelen. Zij wil dat er actie wordt ondernomen. Zij vraagt raad aan Margo, een bevriende buurvrouw. Wat Sybille niet weet is, dat Margo meer voor Adriaen dan voor haar op bezoek komt. Margo ziet haar kans. Zij overtuigt John en Adriaen om een 'nep- lief' in te huren. Deze zou Sybille moeten kalmeren, zodat Adriaen niet meer voortdurend wordt gecontroleerd door zijn moeder. Maar dan gaat de liefdesrollercoaster aan het rollen. Al gauw blijkt dat de verborgen affaire tussen Margo en Adriaen niet het enige geheim van deze 'perfecte' familie is.

EERSTE BEDRIJF

EERSTE SCÈNE

(Sybille loopt heen en weer door de living, ze lijkt druk bezig. John kruist regelmatig haar pad en is duidelijk op zoek naar iets. Ondertussen praten ze naast elkaar weg.)

SYBILLE: Je weet toch dat ik straks naar de fitness ga.

JOHN: Ja schat.

SYBILLE: Daarna heb ik een afspraak bij de manicure.

JOHN: Dat is goed schat.

SYBILLE: Ik weet dus niet wanneer ik ga thuis zijn. Het kan laat worden.

JOHN: Ik zie wel schat.

SYBILLE: Wat zijn jouw plannen?

JOHN: Mijn tweede schoen vinden schat.

SYBILLE: Als je nu eens moest onthouden waar je die hebt uit gedaan.

JOHN: Daar stond maar één meer.

SYBILLE: Dan zullen de kabouters met die andere vast naar het huis van de heks gelopen zijn. (*Ze gaat af keuken.)*

JOHN: Haha! Erg geestig.

SYBILLE: (*Terug op)* Misschien moet je een hond nemen.

JOHN: Een hond?

SYBILLE: Kun je hem de schuld geven dat je alles kwijt bent. (*Af keuken)*

(*John maakt gebaren richting deur. Kwispelt met zijn poep en gaat op handen en voeten voor de zetel zitten om zijn schoen te zoeken. Hij steekt zijn hand onder de zetel, slaat een kreet en blijft verstijfd zitten.)*

(*Komt haastig binnen.)* Zou je een beetje stiller kunnen roepen? Wat moeten de buren denken?

JOHN: Sybille!

SYBILLE: Hou je in! Straks denken ze nog dat we ruzie hebben. Dat zou je toch niet willen. Je weet hoe de mensen zijn. Van een mug maken ze een olifant.

JOHN: Dat is het toppunt. Moest ik mijn vingers afzagen dan zou ik nog geen kik mogen geven. Het zou de buren kunnen storen.

SYBILLE: Dat kan nooit gebeuren.

JOHN: Zoiets kan wel, ik zou niet de eerste zijn.

SYBILLE: Dan zal je toch eerst een zaagmachine moeten kopen. (*Ze bekijkt hem.)* Wel wat is er nu?

JOHN: Er zat een spin op mijn hand!

SYBILLE: Och het is niet waar, een spin en daarvoor krijst meneer het hele land bij elkaar.

JOHN: Jij weet zeker niet hoe gevaarlijk die kunnen zijn.

SYBILLE: Is dat zo?

JOHN: Sommige hebben een dodelijk gif. En de zwarte weduwe die eet na het paren haar mannetje op.

SYBILLE: Dat is natuurlijk wat anders. Ik wist niet dat jij van plan was om met haar te paren. Nu begrijp ik waarom je op je knieën ligt.

(*John komt terug in beweging.)*

Waar is dat monster?

JOHN: Weg.

SYBILLE: En er is niets gebeurd?

JOHN: *(Hij wrijft over zijn hand.)* Nee!

SYBILLE: Misschien was jij haar type niet.

JOHN: Het is al goed. Sybille, meen je dat nu echt van die buren?

SYBILLE: Natuurlijk. Ze houden alles met argusogen in het oog. En ze evalueren ons. Het is wat de anderen over je denken en zeggen wat telt en bepaalt wie je bent. Ik wil niet pochen, maar ik heb een goede naam bij de buren. En dat wil ik zo houden.

JOHN: Is dat zo?

SYBILLE: En weet je waarom? Omdat wij het beter doen dan zij.

JOHN: Beter?

SYBILLE: Natuurlijk. Na dertig jaar huwelijk zijn wij nog steeds samen. Wij wonen in een pracht van een huis. Rijden met twee chique auto's. We kunnen ons permitteren om te doen en te laten wat we willen. Met andere woorden: wij zijn een perfect koppel. Denk je dat zoiets niet steekt bij de anderen?

JOHN: En onze buren hebben dat niet?

SYBILLE: Natuurlijk niet. Wist je dat Madeleine een botox inspuiting heeft gehad?

JOHN: Dat is toch … in?

SYBILLE: Mislukt! Ik ben haar tegengekomen bij Louis Vuitton. Zo'n lip. Ze probeerde het nog te verbergen achter haar sjaaltje, maar ik had haar door. Ik weet niet of dat nog goed zal komen. En Guy is zijn job kwijt. Vorige week ontslagen. Een slechte belegging gedaan voor een klant. Het heeft de firma een aardig duitje gekost.

JOHN: Guy van de golfclub?

SYBILLE: Ken jij soms nog een Guy?

JOHN: Hoe weet jij dat allemaal, jij golft niet eens?

SYBILLE: Ik ben Margo gisteren tegengekomen en die weet het van de vrouw van haar broer zijn vader, die werkt bij Guy.

JOHN: Ha zo en wil dat nu zeggen dat je Madeleine en Guy geen goeiedag meer gaat zeggen?

SYBILLE: Bijlange niet. Hoe kom je daar bij?

JOHN: Ik dacht dat, afvoeren die handel. Ze voldoen niet meer aan de norm.

SYBILLE: Ik moet wel. Hoe kan ik anders weten hoe het verder loopt. Nog iets, Bert schijnt naast de pot te pissen.

JOHN: (*Een beetje kregelig.)* Hoe weet jij dat? Stond je ernaast misschien? Schijnt, mensen toch! De zon die schijnt!

SYBILLE: Wat krijg jij nu ineens? Ik herhaal alleen wat ze tegen mij hebben gezegd. Hij zou een affaire hebben met ééntje van op zijn werk.

JOHN: Waarom vertel je mij dat allemaal?

SYBILLE: Om je te bewijzen hoe goed wij het hebben. (*Stilte)* En dat ik het graag zo zou houden. (*Weer stil.)* Alleen is er iets waar ik mij de laatste tijd zorgen over maak en waar ik het dringend met jou eens over wil hebben.

JOHN: (*Nerveus)* Is dat zo?

SYBILLE: Ja, ik loop daar al een hele tijd mee rond, maar ik heb altijd al gezwegen.

JOHN: Ik zeg maar, je moet niet alles geloven wat er wordt verteld. Er wordt veel gelogen, heel veel gelogen. Tegenwoordig mag een man al geen vriendelijke goeiedag meer zeggen tegen een vrouwelijke collega of ze trekken al conclusies.

SYBILLE: Wil je nu eens naar mij luisteren. Ik voel dat er iets is, maar ik weet niet wat.

JOHN: Dat is misschien de overgang.

SYBILLE: Het gaat over onze Adriaen.

JOHN: (*Opgelucht)* Ha!

SYBILLE: Hoe ha?

JOHN: Gewoon ha.

SYBILLE: Dus jij weet al wat ik ga zeggen?

JOHN: Bijlange niet.

SYBILLE: Dat is nu toch om de kriebels te krijgen. Hoe jij soms reageert! Luister, ik ga het kort houden. Het wordt tijd dat je eens met hem praat.

JOHN: Waarom?

SYBILLE: De mensen beginnen zich vragen te stellen.

JOHN: Roept hij ook te hard?

SYBILLE: Ik meen het! En ze hebben gelijk. Hij is bijna dertig, woont nog altijd thuis, heeft geen werk en heeft nog nooit een meisje meegebracht naar hier.

JOHN: En dan? Onze Adriaen is een goeie jongen.

SYBILLE: Daar gaat het niet over. Hij is bijna dertig John!

JOHN: Zevenentwintig. Sybille, ik ben ook nooit van de rapste geweest.

SYBILLE: Toen jij zeventwintig was, was er niemand die sneller uit zijn broek kon geraken.

JOHN: Tijden veranderen.

SYBILLE: Tegen wie zeg je het.

JOHN: Het is wetenschappelijk vastgesteld en algemeen geweten dat jonge mensen steeds later en later de deur uit gaan en aan kinderen beginnen.

SYBILLE: En daarmee moet ik het doen? Dat is uw uitleg op mijn vraag?

JOHN: Ik herhaal maar wat ik gisteren op het nieuws heb gehoord. Het lijkt mij een logische verklaring waarom onze Adriaen nog niemand heeft.

SYBILLE: Dat kan dan wel zo zijn, maar om vissen te vangen moet je wel eens je hengel uitgooien.

JOHN: En 'dat' zou jij niet erg vinden?

SYBILLE: Wat?

JOHN: Dat hij overal zijn hengel uitgooit. Wat zouden de mensen dan zeggen?

SYBILLE: John, je begrijpt mij goed genoeg.

JOHN: Wij mogen blij zijn met zo'n zoon. Wij hebben er nog nooit problemen mee gehad. Hij zeurt niet voortdurend om geld. Hij drinkt niet, pakt geen drugs. Hij heeft een diploma entomologie.

SYBILLE: Nog zoiets, vijf jaar universiteit. Maar wie is er nu geïnteresseerd in het seksleven van insecten? Daarmee kun je toch niemand imponeren en vind je ook geen job.

JOHN: Hij vindt geen job omdat hij overgekwalificeerd is.

SYBILLE: Nee, omdat hij lui is.

JOHN: Dat is toch eigen aan de jeugd.

SYBILLE: Als ze veertien zijn. Hij is er zevenentwintig. Hij spreekt nooit over zijn plannen, zit de hele dag achter zijn computer.

JOHN: Voor.

SYBILLE: Voor?

JOHN: Voor zijn computer, anders ziet hij niets.

SYBILLE: Voor, achter, op … Zal mij worst wezen.

JOHN: Wat wil je dan?

SYBILLE: Wat elke moeder wil. Haar kind zijn eigen weg zien gaan, samenwonen of trouwen en later … kleinkinderen.

JOHN: En uw geduld is op?

(*Sybille haalt boos de schouders op.)*

Dan weet ik de oplossing.

SYBILLE: Nu zullen we het hebben. Ik luister.

JOHN: Wij schrijven hem in voor ‘blind getrouwd’. Dan moet hij geen moeite doen om iemand te zoeken, alles wordt voor hem geregeld. Wij draaien gewoon alles om: we beginnen met de trouw. Dan winnen wij een paar jaartjes tijd.

SYBILLE: (*Ze gelooft het.)* Heb je enig idee wat ons dat zou kosten? Als wij weken op televisie komen, moet ik heel mijn garderobe vernieuwen. Jij denkt toch niet dat ik elke keer hetzelfde ga aantrekken en iedereen de gelegenheid geven om achter mijn rug te roddelen.

JOHN: Het was maar een grapje hé!

SYBILLE: Ha! Dat had ik wel door. Daarbij, ik begrijp niet hoe je het in je hoofd haalt om met iemand te trouwen die je totaal niet kent. Kan het nog gekker, ‘Blind getrouwd!’

JOHN: Daar zou je nog aardig van verschieten. Nog straffer zelfs, ik denk dat de meesten van ons stekeblind zijn als ze trouwen. En dat pas na enkele jaren de ogen maar open gaan. (*Voor zichzelf)* Maar dan is het te laat.

SYBILLE: Allez vooruit. En heb je ook een uitleg waarom wij hier nog nooit een meisje hebben gezien. Volgens mij is hij niet in het ander geslacht geïnteresseerd.

JOHN: (*Hij wacht even en dan met een lachje.)* Misschien is hij homo.

SYBILLE: (*Ze barst bijna uit haar vel.)* Wablieft ! Irma die lacht zich een breuk als ze dat te weten komt. Laat het alsjeblieft niet waar zijn.

JOHN: (*Speelt de advocaat van de duivel.)* Mocht dat zo zijn, wees dan gerust dat hij goed terechtkomt. Ik weet waar ik over spreek. Bij de opnames van onze reclamefilmpjes loopt het er vol met die gasten. Als ze je eenmaal in dat wereldje aanvaard hebben, is je broodje gebakken. Die … gasten dekken elkaar in … bij manier van spreken. En niet voor het een of het ander maar de meeste verdienen een dikke boterham in dat glitterwereldje en ze wonen allemaal in villa’s uit ‘Droomhuizen’.

SYBILLE: (*Roept nu zelf.)* Onze Adriaen is geen homo!

JOHN: Sst, denk aan de buren. Nee, dat geloof ik ook niet.

SYBILLE: (*Verbaasd)* Waarom zeg je dat dan?

JOHN: Ik wilde je maar geruststellen. (*Hij merkt plots iets op achter haar rug.)* Ha, daar is hij!

SYBILLE: *(Geschrokken, stil)* Heeft hij alles gehoord?

JOHN: Dat lijkt mij sterk. Een schoen die kan horen. (*Hij staat op, neemt zijn schoen en trekt hem aan.)*

SYBILLE: *(Blijft verbouwereerd zitten.)* John, je kan zien dat je vandaag nog een praatje maakt met onze Adriaen of het zal …

JOHN: Je maakt je zorgen om niets. Straks kom je nog te laat in de fitness. Ik zal wel eens met hem praten als het past. Amuseer je. (*af hal)*

TWEEDE SCÈNE

SYBILLE: Dat is toch niet te geloven. Dan praat je eens met hem …. Ik wist het bij voorbaat. Hier zit ik dan. Los het maar weer zelf op. Ik vraag mij af waarom ik het al zo lang met die pipo volhou. Hij verdient natuurlijk wel goed in dat reclamewereldje. (*Ze gaat naar de kast en schenkt een porto uit. Ze drinkt hem in één teug leeg.)* Dat smaakt. Gelukkig dat een mens zich af en toe wat kan oppeppen, een drankje, (*droomt even weg)* een bezoekje aan de fitness … Ik kan onze zoon toch niet buitengooien of tegen hem zeggen dat hij een lief moet zoeken. Het is net of … je hem erop zet. Zoiets doe je toch niet als moeder. (*Af keuken)*

(Margo komt voorzichtig binnen. Ze kijkt wat rond en glimlacht.)

MARGO: Spannend, in het hol van de leeuwin. (*Ze neemt haar gsm, typt een bericht en leest.)* Verrassing! Ik popel om je te zien. (*Ze wacht even op een antwoord en leest.)* Waar? (*Typt weer.)* In je woonkamer.

(*Sybille op. De twee vrouwen zijn verbaasd om elkaar te zien, schrikken zelf even.)*

SYBILLE: Margo!

MARGO: Sybille! Sybille, je bent thuis. Ik bedoel… je bent toch nog thuis.

SYBILLE: Wat doe jij hier?

MARGO: (*Ze toont haar gsm)* Ik was net van plan om je een berichtje te sturen.

SYBILLE: Waarom? Je bent hier.

MARGO: Ja, dat is waar. Hoe stom van mij. De macht van de gewoonte. Ik praat soms meer met mijn duimen dan … Laat maar.

SYBILLE: Hadden wij iets afgesproken?

MARGO: Wij gingen toch winkelen?

SYBILLE: Vandaag? Dat zal niet gaan. Ik heb een afspraak in de fitness en die kan ik echt niet afzeggen.

MARGO: Ho, sorry. Ik ben toch een chaoot. Dan zal ik het wel verkeerd in mijn agenda hebben gezet.

SYBILLE: Dat is niet erg.

MARGO: Ik stond al een poosje buiten te drentelen. Ik dacht al Sybille laat lang op zich wachten, kom ik spring vast eens binnen. Ja … dan ga ik maar. Spreken wij later nog eens af?

SYBILLE: Dat is goed. Momentje, wacht eens even. Nu je hier toch bent wil ik je iets vragen.

MARGO: Nu? Ik dacht dat je gehaast was.

SYBILLE: Dat lukt nog net. Ik weet niet goed hoe ik moet beginnen. Ik vind het nogal een delicaat onderwerp.

MARGO: Je maakt het wel spannend.

SYBILLE: Het gaat over mijn zoon.

MARGO: (*Even van haar stuk.)* Je zoon?

SYBILLE: Luister, ik begin er niet graag over maar ik ga er geen doekjes om winden: ik maak mij zorgen.

MARGO: Ha.

SYBILLE: Ja en ik weet niet of ik mij zorgen moet maken.

MARGO: Ik begrijp het niet zo goed. Wat heb ik daar mee te maken?

SYBILLE: Jij kent hem toch ook een beetje. De laatste tijd komt hij toch geregeld bij jullie over de vloer?

MARGO: (*Schrikt)* Heeft hij dat gezegd?

SYBILLE: Nee, maar ik heb hem al een paar keer bij jullie zien binnengaan. Het raampje van de badkamer kijkt uit op jullie achterdeur.

MARGO: Ha zo. Ja, af en toe gebeurt dat wel eens.

SYBILLE: Vertelt hij dan niets?

MARGO: Tegen mij? Waarover?

SYBILLE: Ik weet niet, waar vertellen jonge mensen over? Dat zal jij best weten. Als ik het goed heb, schelen jullie maar een zeven jaar.

MARGO: Dat is zo, maar… Adriaen komt niet voor mij, maar voor André.

SYBILLE: Voor André?

MARGO: Mijn man.

SYBILLE: Ik weet ook wel wie André is.

MARGO: Natuurlijk. Adriaen en André zijn twee handen op één buik. Van zodra hij binnen is, zijn ze weg naar de speelkamer.

SYBILLE: Speelkamer? En daar ben jij dan niet bij?

MARGO: Ben je gek, als die twee bezig zijn willen ze geen pottenkijkers.

SYBILLE: Bezig zijn?

MARGO: Mmmm, met de treintjes. Wij hebben wel geen kinderen maar André heeft een hele kamer ingericht als een spoorwegnet. Af en toe ga ik wel eens stiekem piepen. Net twee kleine jongetjes.

SYBILLE: (*Kan haar lach nauwelijks onderdrukken.)* Speelt André nog met treintjes? (*Terzijde)* Dat moet ik aan Madeleine vertellen.

MARGO: Je weet toch hoe mannen zijn? Als ze maar aan knopjes kunnen draaien, zijn ze in de hoogste hemel.

SYBILLE: Is dat zo?

MARGO: (*lachend)* Natuurlijk, hou je nu niet van de domme. Maar heeft Adriaen nooit iets over dat treinengedoe verteld?

SYBILLE: Dat is het hem juist. Adriaen vertelt niets. Nooit … toch niet tegen mij. En ik wil mij ook niet opdringen. Maar ik wil wel meer weten. Dat is nu juist zo moeilijk. Begrijp je?

MARGO: Een beetje.

SYBILLE: En voor je nee zegt. Aan John heb ik niets. Voor hem is er geen vuiltje aan de lucht. Maar als moeder voel je dat …

MARGO: Ik moet hem dus uithoren.

SYBILLE: Nee, dat zou hij zo door hebben. Gewoon wat kletsen over koetjes en kalfjes en vooral hem laten praten.

MARGO: Over koetjes en kalfjes?

SYBILLE: Over bloemen en bijtjes als het moest kunnen.

MARGO: En die gaat dat tegen mij vertellen?

SYBILLE: Ik ben er zeker van. Vrouwen kunnen mannen dingen laten zeggen en doen waarvan ze niet eens de consequenties inzien.

MARGO: Als jij het zegt.

SYBILLE: Het is toch onze tweede natuur om met een paar leugentjes de waarheid te weten te komen.

MARGO: De vraag is: wil je die wel kennen?

SYBILLE: Natuurlijk, wat had je dan gedacht.

MARGO: De waarheid is niet altijd wat je hoopt te horen te krijgen.

SYBILLE: Wat bedoel je?

MARGO: Stel je even voor dat hij een geheim heeft.

SYBILLE: En dat hij daarom zo gesloten is? Daar heb ik nog nooit aan gedacht. Wat kan dat dan zijn?

MARGO: Daar kunnen wij maar naar raden. Hij is misschien smoor op een zestienjarige vamp of hij valt voor een moslima in een zwarte boerka, heel mysterieus. Of hij heeft een affaire met een getrouwde vrouw.

SYBILLE: Wat zeg je nu allemaal? Onze Adriaen is goed opgevoed. Hij heeft een universitair diploma. En er zijn er niet veel in dit land met zo'n diploma. Zulke dingen doe je niet in onze familie.

MARGO: Tijden veranderen. Zo'n dingen komen tegenwoordig veel voor, vooral dat laatste. Een oudere vrouw met een jonge kerel. Daar is toch niets mis mee. Daar mogen vrouwen nu ook van dromen. Sybille, doe je ogen eens dicht. Zie je jezelf al flaneren op de promenade met zo'n viriele jonge man aan je zij? Je voelt de energie in je bruisen. Heel teder neemt hij je hand vast en kust ze. Zie je die andere vrouwen met afgunstige blikken naar jou kijken?

(*Even gaat Sybille in het spel mee. Dan herpakt ze zich.)*

Dat is pas emancipatie.

SYBILLE: (*Wrijft even over haar hand.)* Als je even overtuigend bent tegen Adriaen dan vertelt die je zijn hele leven.

DERDE SCÈNE

(Adriaen op slaapkamers. Hij is verbaasd de twee vrouwen te zien.)

ADRIAEN: Ma, wat doe jij hier?

SYBILLE: Amaai, ik voel mij hier vandaag echt welkom. Maar maak je geen zorgen, ik ben zo weg.

ADRIAEN: Sorry, ik wilde ...

SYBILLE: Het is al goed. (*Af hal)*

ADRIAEN: Gaan jullie winkelen?

MARGO: Nee.

ADRIAEN: Hoe nee? Maar mijn moeder is wel vertrokken.

MARGO: Dat weet ik, ze is naar de fitness.

ADRIAEN: Weeral. Dat wordt nog een echte obsessie.

MARGO: Als vrouwen ergens hun zinnen op hebben gezet, gaan ze er honderd procent voor.

ADRIAEN: Ze heeft in haar hele leven nooit aan sport gedaan. Ik begrijp er niets van.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

TONEEL FONDS VANSSENS

Voor de juiste keuze